

[Hans Hansen.]

Tjenestemænd og Bestillingsmænd til et samlet Beløb, som opgøres til lidt over 3,1 Mill. Kr. Jeg vil mene, at det er et meget ubelejligt Tidspunkt, man har valgt til en Regulering af Lønningerne i den her nævnte Retning. Mener Regeringen og Rigsdagen virkelig, at Tiden er inde til det?

Hvad Spørgsmaalet angaar om den Regulering, der har fundet Sted for henholdsvis smaa og store Lønningers Vedkommende, vil jeg slutte mig i al Almindelighed til de almindelige Bemærkninger, som den ærede foregaaende Ordfører, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, fremsatte med Hensyn til de smaa Lønninger. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa de smaa Lønninger, men lad mig som Eksempel paa Reguleringen af de store Lønninger nævne, hvorledes Lønningerne i de 9 højeste Lønningsklasser indenfor Post- og Telegrafvæsenet stiller sig ifølge det foreliggende Lovforslag og ifølge Lønningsloven af 1927, idet jeg kun tager Grundlønningen i Betragtning og i øvrigt regner alle Forhold lige.

Hvad 1ste Lønningsklasse a) angaar, hvorunder Generaldirektøren henhører, var Lønningen efter Loven af 1927 12 600 Kr., medens den efter nærværende Lovforslag sættes til 15 000 Kr. Under 1ste Lønningsklasse b), hvori der findes tre Afdelingschefer, er Lønnen i Øjeblikket 11 400 Kr. og foreslaas i Lovforslaget forhøjet til 13 200 Kr. I 1ste Lønningsklasse c), hvorunder Overpostmesteren i København henhører, vil Lønnen stige fra 8 700 Kr. til 10 500 Kr. For 2den Lønningsklassens Vedkommende foreslaas der en Forhøjelse fra 8 700 til 9 300 Kr., for 3die Lønningsklassens Vedkommende en Forhøjelse fra 7 800 til 8 400 Kr., for 4de Lønningsklassens Vedkommende en Forhøjelse fra 6 900 til 7 500 Kr. I 5te Lønningsklasse foreslaas Lønnen forhøjet fra 6 300 til 6 600 Kr. Og saaledes gaar det fremdeles indtil 9de Lønningsklasse, hvor Lønnen foreslaas forhøjet fra 3 420 til 3 810 Kr.

Det vil altsaa sige, at hele Lovforslagets Tendens netop gaar i Retning af at forhøje Lønningerne mest for dem, der i Forvejen faar mest, og mindst for dem, der i Øjeblikket faar mindst. Det skal jeg ikke komme ind paa nu, men jeg er sikker paa, at der er mange netop af de smaa Tjenestemænd, af dem i de lavest lønnede Stillinger, der kunde trænge til at faa en Lønforhøjelse, men hele Lovforslagets Tendens gaar, som sagt, i Retning af at forhøje Lønnen for dem, der har mest i Forvejen. Jeg vil ikke tilbageholde den Udtalelse, at det, der forundrer mig mest

af alt, er, at det ærede Parti Venstre kan gaa med til en saadan Foranstaltning ihukommende det, der skete paa dets Foranstaltning netop i 1927.

Med Hensyn til det andet Lovforslag, Forslag til Lov om Lønninger for Folkeskolens Lærere, stiller det sig i Princippet paa samme Maade. Jeg skal tage et Udpluk heraf. En Første- eller Enelærer paa Landet faar i Øjeblikket, idet jeg kun tager Hensyn til Grundlønningen og regner alle øvrige Forhold lige, en Begyndelsesløn af 2 640 Kr. og stiger til en Slutløn af 4 440 Kr. efter 5 Stigninger. Nu vil en saadan Første- eller Enelærer efter det foreliggende Lovforslag begynde med en Grundløn paa 2 700 Kr. og stiger til 4 680 Kr.; han faar altsaa 240 Kr. mere end nu. Ganske vist kommer der saa en Ændring i Pensionsbidraget fra 3 til 5 pCt., saaledes at medens vedkommende i Øjeblikket betaler 133 Kr., nemlig 3 pCt. af 4 440 Kr., kommer han til at betale 5 pCt. af 4 680 Kr. eller med andre Ord ca. 100 Kr. mere, hvorefter hans samlede Lønforhøjelse vil komme til at udgøre ca. 140 Kr. om Aaret. Det forekommer mig, at som Forholdene i Øjeblikket ligger i hele det frie Erhverv, kan Rigsdagen ikke byde Befolkningen og det frie Erhverv denne Regulering af Tjenestemændenes Løn.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de projekterede Besparelser. Der er anført i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Merudgifterne for Statens Vedkommende udgør 7 250 000 Kr., og at Besparelserne vil udgøre 4 740 000 Kr., foruden at der vil fremkomme en lille Ændring ved Loven om Lærerlønningerne. Der skulde altsaa blive en Merudgift for Staten paa 3,15 Mill. Kr. om Aaret.

Ser man nu i 4. Del af Lovforslaget, Overgangsbestemmelserne, i § 832, vil man se, at der staar følgende:

„Saafremt en Tjenestemand ved nærværende Lovs Ikrafttræden gaar ned i pensionsgivende Lønning, godtgøres Nedgangen ham ved et eller om fornødent flere af de for hans Lønningsklasse fastsatte Alderstillæg, subsidiært ved personligt Tillæg“.

Paa samme Maade er det hele denne Paragraph igennem, det synes, som om man sikrer enhver, der gaar ned i Løn, et ikke pensionsgivende Tillæg eller et personligt Tillæg, der ophæver Nedgangen. Jeg maa tilstaa, at jeg forstaar virkelig ikke, hvorledes de Besparelser, der skal komme for Staten, kan ske.

Og med Hensyn til det andet Punkt, man har anført skulde fremkalde en Be-